

## Ο „ΝΟΥΜΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

## Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-  
τερικὸ ὄρ. 10

10 λεπτά τὸ κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς ἱλατείας  
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Ὁ  
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-  
φθαλμιατρειῶν) Σταθμοῦ ἑπογείου Σιδηρο-  
δρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή  
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ  
βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρύνεται μὲρυστά  
κ' εἶναι γιὰ ἓνα χρῆνο πάντοτε.

## ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

## ΠΡΑΓΜΑΤΑ

## ΣΤΗ ΦΟΒΕΡΗ

μὰ καὶ ξεκαρδιστικὴ καπέλλομαχία ποὺ γίνε-  
ται κάμποσες μέρες τώρα μὲ τὰ καινούρια κα-  
πέλλα τῶν ἀξιωματικῶν, πάλι ὁ κρονόληρος  
τῶν «Καιρῶν» παίζει τὸν πρῶτο ρόλο. Ὁ,τι  
μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅ,τι μὲ τὴν «Ὁρέστεια», τὸ  
ἴδιο καὶ μὲ τὸ καπέλλο τῶν ἀξιωματικῶν. Κ'  
ἐδῶ ὁ ἐπάρματος Ρωσσικὸς δάχτυλός.  
Οἱ προρροδοῦτες! Ἀφοῦ ζήτησαν νὰ μᾶς ἐκ-  
ρωσσίσουν μὲ τὴν γλῶσσα—βλέπε μεταφραστὴ  
Εὐαγγελίου καὶ «Ὁρέστεια»—καὶ δὲν τὸ κα-  
τόρθωσαν, ζητοῦνε τώρα νὰ τὸ πιτύχουν μὲ  
τὸ ρούσσικο καλπάκι ποὺ καθίζουν στὸ κεφάλι  
τῶν ἀξιωματικῶν μας. Εὐτυχῶς ὅπως καὶ τότε  
ἔτσι καὶ τώρα, ἡ πατριωτικὴ συμμορία Μι-  
στριώτη—Σαμπάνου—Κανελλίδου ἀγρυπνεῖ  
καὶ τὰ καταχθόνια σχέδια τῶν Σλάβων καὶ  
τῶν μισθάρων ὁργάνων τῆς Παλαιστινέως  
Ἐταιρίας θὰ ναυαγήσουν. Ποῦ εἶσαι, ὦ φοι-  
τητικὴ νεολαία, νὰ ξαναπολιορκηθῇς πάλι στὸ  
Πανεπιστήμιον γιὰ νὰ σώσης τὴν κινδυνεύου-  
σαν πατρίδα καὶ ποῦ εἶσαι, ὦ Ἀνοητόπουλε  
Ἀθηναῖε, νὰ ξαναρχίσῃς τὸ παραλήρημά σου  
τὸ Παλαιστινέιον!

Νὰ χαθοῦμε, ὅπως καταντήσαμε! Κατὰ  
ντίπ γελοῖοι πιά σὲ δλα μας. Τὸ στόμα μας  
νάνοῖζουμε μονάχα, κι ἀμέσως ἀνοησία θὰ  
ποῦμε. Νὰ κοιτάζουμε κάτι, κι ὅσο σοβαρὸ  
κι ἂν εἶναι θὰ τὸ μασκαρέψουμε. Τὰ καλπά-  
κια ἢ τὰ καθῆκτα—συγγνώμη γιὰ τὸ δεύ-  
τερο, νὸ πρωτομεταχειρίστηκε ὁ σοβαρώτατος  
Κανελλίδης σὲ κύριο ἄρθρο του—ποῦ οὔτε  
καλπάκια εἶναι οὔτε μὲ τὴ λέξη τοῦ Κανελλί-  
δου ἔχουν καμμιὰ ὁμοιότητα, τὰ φοροῦνε τώρα  
χρόνια καὶ χρόνια οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτι-  
κοῦ κι ὁμῶς κανένας δὲν σκέφτηκε πὼς που-  
λήσαμε τὸ ναυτικὸ μας στὴ Ρουσσία. Γιὰ τὸ  
στρατὸ μας εἰπώθηκε αὐτὸ κι εἰπώθηκε δυ-  
στυχῶς ἀπὸ ἀξιωματικούς μας πρῶτα πρῶτα.  
Κι ὁ λόγιος ἐθνικὸς τὰ ος: Τὰ καινού-  
ρια καπέλλα δὲν σηκώνουν «πλάκα τὰ γα-  
λόνια». Ἐνα σειρηντάκι γιὰ τοὺς κατώτερους  
ἀξιωματικούς, δυὸ σειρηντάκια γιὰ τοὺς ἀνώ-  
τερους κ' ἓνα πῶ πλάτῃ σειρηντὶ γιὰ τοὺς  
στρατηγούς. Νά, ὁ λόγος. Ἀκομψά λοιπὸν τὰ

καπέλλα, γελοῖα, ρούσσικα, ἀφοῦ ἓνα γαλο-  
νάκι κι' ὁ ἀνθυπολοχαγός, ἓνα κι ὁ λοχαγός,  
δυὸ δ ταγματάρχης, δυὸ κι ὁ συνταγματάρχης.

Οἱ ἐφημερίδες, κυκλοφορίας ἔνεκεν—ποῦ  
τόπος νὰ τὰ ποδείξουμε κι αὐτὸ τετραγωνι-  
κώτατα;—κάτω τὰ καλπάκια! φώναξαν.  
Κάτω τὰ καλπάκια! φώναξε κι ὁ λαὸς ποὺ  
χάφτει ἀνεξέταστα ὅ,τι σάπιο καὶ βρώμικο  
τοῦ προσφέρουν οἱ ἐθνικὲς πατσαβοῦρες.

Κάτω τὰ καλπάκια! φωνάζουμε καὶ μεις.  
Μὰ ὅχι κείνα ποὺ πρόκειται νὰ φορέσουν οἱ  
ἀξιωματικοὶ μας καὶ ποὺ δὲ μοιάζουν κα-  
θόλου μὲ καλπάκια. Κάτω τὰ καλπάκια τάλι-  
θινὰ καὶ τ' ἄ ὅ ρ α τ α, ποὺ τὰ φορᾶνε στὸ  
μυαλό τους καὶ στὴ ψυχὴ τους δημοσιογρά-  
φοι καὶ δασκάλοι καὶ βουλευτὲς καὶ τόσοι  
ἄλλοι παλιοτενεκέδες καὶ ποὺ γιὰ ἓνα πρᾶμα  
πασκίζουν πὼς νὰ ρεζιλέψουν καὶ πὼς νὰ  
ξευτιλίσουν καὶ πὼς νὰ ποχαντακώσουν αὐτὸ  
τὸ ἔθνος. Αὐτὰ τὰ καλπάκια πρέπει νὰ πέ-  
σουν πρῶτα. Κι ὅσο δὲν πέφτουν, νὰ τὸ ξέρετε,  
καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἀχιλλῆα νὰ φορέ-  
σουν οἱ ἀξιωματικοὶ μας, θάναι περικεφα-  
λαία ἀπὸ χιρτόνι καὶ θὰ τὴν παίρνῃ ὁ ἀγέ-  
ρας μ' ἓνα ἐλαφρὸ του φύσημα ἀπὸ τὸ κε-  
φάλι τους.

## ΑΜ' ΑΥΤΟ

πάλι τὸ σκάνδαλο τῆς Πανδώρας τί σὰς λείει. Δεκα-  
πέντε τῶρ μέρες ἀλωνίζει στὴς στῆλες τῶν ἐφημερί-  
δων κι ὁμῶς δὲ θελήσαμε νὰ γράψουμε λέξη γι αὐτὸ  
ἀπὸ φόβον μήπως ἀδικήσουμε τὴν Ἀστυνομία ποὺ μπο-  
ροῦσε νὰ μὴν εἶναι καὶ ἔνοχος.

Δυστυχῶς ἴσα μὲ σήμερ τὰ πρῶτα ἐναντίον τῆς  
εἶναι καὶ τὴν καταδικάζουν. Γιατί καὶ περβένος νὰ μὴν  
ἦταν ἡ Πανδώρα καὶ ἀσθένειν ἀκατανόμαστη νὰ  
εἶχε—ἡ φράση ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας παρμένη—δὲν ἦταν  
συχωρεμένο στὴν Ἀστυνομία αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἀφοῦ  
ἡ ἴδια ἀφῆκε τόσες μιζοπαρβένες καὶ τόσες παθιασμέ-  
νες νὰ γυρίζουν ἀνενόχλητα στὴν πόλιν καὶ ναῦξάνουν  
τὴν πελατεία τῶν εἰδικῶν γιατρῶν, μόνο καὶ μόνο  
γιατὶ οἱ κυρίες αὐτὲς ἔχουν ἀστυνόμους καὶ ἀστυφύλα-  
κες προστάτες καὶ δίνουν—λέν οἱ κακὲς γλώσσες—κά-  
ποτε καὶ γερὸ κολόκουρο.

Μιὰ Πανδώρα δὲν ἀξίζει νὰ πληρώσῃ τῆς ἀμαρτίας  
ὁλονῶν καὶ νὰ ρεζιλέψῃ τὴν ζωὴν καὶ ἀσπίλιν ἀστυ-  
νομία μας.

## ΟΠΟΥ

γίνεται λόγος γιὰ τὸ θεὸ τῆς Ἑλλάδος στὴν «Ἐσπε-  
ρινή». Λοιπὸν ποῦ λέτε, οἱ Ρούσσοι τὴν παθαίνουν  
ὁλοένα. Καὶ γιὰ νὰ τὴν παθαίνουν θὰ πῇ—ἡ «Ἐσπε-  
ρινή» τὸ λέει αὐτὸ—πὼς ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος τοὺς  
τιμωρεῖ γιὰ ὅσα μᾶς ἔκαναν. Νὰ μᾶς ζήσῃ τέτοιος  
Θεός! Ἀπὸ τὴν μὲ μὲρ κατὰστρέφει τοὺς Ρούσσους  
κι ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἀποδίδει στοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας  
μας τὸν ἐθνομάρτυρα Γιάνναρον ποὺ ἔληξε ἡ ποινὴ του  
κι ἀρχίζει πάλι ἡ πατριωτικὴ δράση του.

Γιὰ νᾶναι τέλειος, τῶρ ὁ καλὸς αὐτὸς Θεὸς πρέπει  
νὰ προστατέψῃ τὰ τὰμπελικά μας γιὰ νᾶχουμε καλὰ  
σταφύλια καὶ φτηνὸ κρασί. Κ' ἔτσι ποῦ λέτε, μὲ τὰ  
παθήματα τῶν Ρώσων, μὲ τὴν ἀποφυλάκιση τοῦ Γιάν-  
ναρου καὶ μὲ μπόλικο ρετσινάτο, τὸ Ρωμέικο θὰ τρα-  
βήξῃ ὁλοταχῶς στὴ δόξα.

## Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

τοῦ στρατιώτη Ραγκούση ἀποδείχνει ὁλοφάνερα πὼς  
ἀρχισε τοῦ στρατοῦ μας ἡ ἀναδιοργάνωση. Τί τὰ θέ-  
λετε τὰ ἐπικληρικτὰ ὅπλα καὶ τὰ μπιχλιμιπίδια ποὺ  
χρειάζονται περσίδες καὶ παραδες γιὰ τὰ τάποχτήσου-  
με. Ἐνν βούρδουλα στὰ χέρια τοῦ καθενὸς ἀξιωματικοῦ  
κι ἀμέσως ὁ στρατός μας στὴν πρώτη γραμμῇ, γίνε-

ται καλύτερος κι ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸ στρατὸ ἀκόμα.

Ἡ ἱστορία ἔχει ὅλη τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν μεγα-  
λοπρέπειαν τῶν κλασσικῶν δραμάτων. Ὁ λοχαγὸς Λοῦ-  
ρος χάνει τὰ δαχτυλίδια του, τὴν ὥρὰ ποὺ πλένεται  
μέσα στὴν σκηνὴ του. Ὑποπτεύεται τὸν στρατιώτη  
Ραγκούση. Βάζει ἓνα ἄλλο στρατιώτη καὶ τὸν πεθαί-  
νει στὸ ξύλο. Κατόπιν τὸν φυλακίζει. Κατόπιν ὁ στρα-  
τιώτης παίρνει τὸ γὰρ του κι αὐτοκτονεῖ.

Δράμα τέλειο, κατὰ τοὺς Ἀριστοτελικούς κανό-  
νες, μ' ἐνότηταν τόπου καὶ χρόνου. Μόνον ὁ ἀπὸ μη-  
χανῆς θεὸς λείπει γιὰ νὰ φέρῃ τὴν κάθαρση ἢ τὴν  
καθάρση τοῦ λοχαγοῦ, γιὰτὶ ὁ λοχαγὸς ἔχει μέσα,  
ἔχει ἀδερφὸ γιὰτὸ τοῦ πελατιοῦ, θάχῃ τοὺς στρατο-  
δίκας αὐτοῦ μὲ τὸ μένος του, ἀφοῦ οἱ καπετανεῖοι ποὺ  
θὰ δικάζουν θὰ σκεφτοῦν καὶ πολλὴ σωστὴ πὼς δὲν ἀξί-  
ζει τὸν κόπο νὰ χάσῃ ἓνα λοχαγὸς τὰ γαλόνια του  
μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σκοτωθῇ ἓνας  
παιδοστρατιώτης.

Στρατιώτες βρίζουμε ὅσους θέλετε. Ἐνῶ λοχαγούς  
μὲ δαχτυλίδια καὶ μὲ βούρδουλα, εἶναι κάπως δύσκολο  
νὰ φτειάνουμε κάθε ὥρὰ καὶ στιγμῇ.

## ΝΑΝΟΙΣΙΣΜΑΤΑ

12

Στοῦ ὕπνου ἐκεῖ τὴν ἀγκαλιά  
ποῦ γέρνει βυθισμένη  
ἡ ἀγάπη, πῆς μου, μένει  
κ' ἡ ἐνθύμησις τῆς γῆς:

Καὶ 'ς τὴν οὐράνιαν ἀπογαλιά,  
κ' ἐκεῖ 'ς τὸν γαλαξία  
ποῦ σὲ πλανᾷ ἡ μαγεία  
τοῦ ὀνείρου, εἶμαι μαζί;

Ὡ πὼς φοβοῦμαι μὴν ἐλθοῦν  
ἀγγελοὶ καὶ γυρέσουν  
'ς τὸν ὕπνον νὰ σὲ κλέψουν  
κρινόλευκη ψυχῇ!

Εὐπνήσε! τ' ἄστρα νὰ κρυφτοῦν,  
νὰ σβῆσῃ τὸ φεγγάρι  
μπρὸς 'ς τὴ χλωμὴ σου χάρη,  
παιδοῦλα μου γλυκερά.

Καὶ δὲς τὴν ἀμετρον χαρὰ  
ποῦ ἀπ' ἀγάπην λάμπει,  
καὶ τὰ θλιμμένα θάμνη  
τοῦ χωρισμοῦ σκορπᾷ.

Ἐγὼ καὶ σὺ! ὦ πορὰ ζωὴ,  
πορὰ φαντασία θὰ φθάσῃ,  
τὴν ἀνθισμένη πλάσι  
ποῦ στήσαμε μαζί;

Σ' τὴ τόση μέθη τῆς ψυχῆς  
τὰ ἐρωτικὰ μας μάτια  
θὰ χύνουνε 'ς τὰ πλάγια,  
ὦ, τέτρα μουσικῇ!...

Καὶ σὰν ἐπινήσης θὰ κρυφτῇ  
τ' ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι  
μπρὸς 'ς τὴ χλωμὴ σου χάρη,  
παιδοῦλα μου γλυκερά.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ.

Ἄντρας. Δὲ βλέπεις ποῦ βρέχει; Θὰ χαλάσεις τὸ κα-  
πέλλο σου.

Γυναίκα. Δὲν πολυπειράζει, εἶναι παλιό. Καὶ δὲ θέλω  
νὰ χαλάσω τὴν καινούρια μου τὴν ὀμπρέλλα.